

פלסטיני לקולותיהם. כוחות המחץ של הציונים, האימפריאליסטים והנגד-הפכנים מקווים להמתיק את הגלולה. אבל זוהי אותה גלולה.

„פלסטין הנייטרלית היא תבשיל שנוער להפוך את תנועת הפיראיון לגוף חפריאונים, ולמנוע את הרבכת שאר האוכלוסייה (הפלסטינית) ברעיונות הפיראיון.

... רוצים להציג את הפיראיון כמי שמקלקלים את האינטרסים הפלסטיניים. לכן מתייחסת תנועת השיחרור הפלסטינית אל התמיכה הפלסטינית בתוכנית חדשה זו כאל בגידה.

פירסום בעיתון לבנוני

מדוע מקדישים ביטאונים הפיראיון מקום כה רב להתקפה על רעיון זה? מדוע הם מתעקשים לעיתים כה קרובות לכנותו בשם „תוכנית אבנרי“?

מגוחך לחשוב כי אירגוני הפיראיון נבהלו מתוכנית של חברי-כנסת, או של סיעה קטנה, בפרלמנט הישראלי. הם יודעים היטב כי ממשלת גולדה מאיר, על כל שריה, לוחמת בשפף-קצף נגד הרעיון של הידברות ישראלית ישירה עם הפלסטינים, ומתנגדת בפירוש להקמת מדינה פלסטינית בשטחים המוחזקים.

אם כן, מה טעם בוויכוח נרגז זה, בכל רחבי העולם הערבי ועל פני כל היבשות? יש רק תשובה הגיונית אחת לשאלה זו: **הפיראיון אינם מתווכחים עם אבנרי, אלא עם חבריהם שלהם עצמם, שקלטו רעיון זה. הם מדביקים לתוכנית זו את שמו של איש ישראלי — אבנרי — מפני שנוח להם יותר להתווכח עם רעיון המייוחס לאוייב, מאשר לרעיון המכרסם בשורותיהם עצמם.**

גם לחסידי רעיון המדינה הפלסטינית „הקטנה“ נוח יותר בשלב זה להפיצו בעולם הערבי ולהסביר את פרטיו בשמו של מישהו אחר — טוב אבנרי — מאשר להציגו כרעיונם שלהם עצמם.

דוגמה מאלפת לשיטה זו נמצאת במאמר העורך של השבועון הלבנוני הגדול, אל-חואדס („החדשות“), מיום 28.8.70. שבועון זה פירסם בהרחבה, במשך תמישה שבועות, את הפרטים העיקריים של ספרו של אבנרי, מלחמת היום השביעי, בו מוסברות זכויות הישראלים והפלסטינים על ארץ-ישראל, בצירוף המסקנה שהדרך היחידה לשלום היא דו-קיום בין שתי מדינות לאומיות, זו בצד זו — ישראל הקיימת ופלסטין שצריכה לקום.

יאסר עראפאת בחברת לוחמי כחח: האם נואם להם?

מצע „פלסטין הגדולה“ מתעלם מקיבוץ הגורם הישראלי. הוא שולל את זכויותיו הלאומיות, ומעמיד פנים כאילו כל זה ייעלם ביום מן הימים באורח פלא, בעיקבות „מלחמת שיחרור“ עטורת-נצחון.

כל פלסטיני בשטחים המוחזקים יודע שזוהי שטות. הוא יודע עכשיו שקיימת אומה ישראליה, הוא רואה את צה"ל יום-יום, ואין הוא מאמין שמלחמת הפיראיון יכולה לצנח בדור זה. משום כך, איבדו הפיראיון את אחיזתם בגדה המערבית. לא רק השכבות המסורתיות והקשישות, אלא גם הנוער המשכיל בגדה, חדל לראות בפיראיון גורם שיביא לפתרון.

(אם המצב ברצועת עזה שונה, הרי זה בגלל המדיניות המטרופת שניהלה ממשלת ישראל)

מנהיגי הפיראיון החלו להאשים איש את רעהו

בתמיכה ב„תוכנית אבנרי“ — וחושפים משבר נפשי

ברצועה בשנה הראשונה של הכיבוש, ובגלל ההצהרות החוזרות של כסילים בצמרת ישראל על סיפוח או „שילוב“ הרצועה בישראל.

בגדה המערבית אין כיום תמיכה ברעיון „פלסטין הגדולה“, אלא כרעיון לימות המשיח. לעומת זאת, יש תמיכה כללית ברעיון „פלסטין הקטנה“, אם כמדינה עצמאית ואם כפורציה עם ירדן. רבים בגדה דורשים עתה שיתוף הפלסטינים בשיחות יארינג, כצד לשלום.

זהו הגורם הראשון המדאיג את ראשי הפיראיון, כפי שמתגלה מדבריהם. **אולם נראה כי יש לדאגתם סיבה קרובה עוד יותר. גם בקרב הלוחמים עצמם ניכרת עייפות רעיונית.**

הם רואים כי כולם חברו יחד נגדם: ישראל, צבא חוסיין, מצריים, ארצות-הברית ואפילו ברית-המועצות. השמאל החדש הקיצוני בעולם, התומך בפיראיון, מסתייג בפירוש מן המצע של „פלסטין הגדולה“, כפי שהוכח במישאל בין ראשי השמאל הצרפתי שנוערך עלידי כתב-העת אלמאן („יסודות“) בפאריס. הוא הדין לגבי המפלגות הקומוניסטיות במערב.

נראה כי בשיחות פרטיות בינם לבין עצמם, מתחילים הפיראיון לשאול את עצמם: לאן כל זה מוביל?

אם אין אפשרות להגשים את רעיון „פלסטין הגדולה“, מדוע לא לפעול להגשמת רעיון „פלסטין הקטנה“ ולהידבר ישירות עם ישראל?

אחרי הפירסום, הותקף העיתון קשה מצדדים שונים, וגם במכתבי קוראים. השיב על כך העורך שתימצת את הספר, נשאת אלי-תגלבי:

„עצם העובדה שאירגון פתח הוציא ספר מיוחד כדי להתווכח עם דעותיו של חברי-הכנסת אבנרי, היא הוכחה שדעות אלה הן חשובות. זוהי גם הסיבה שהמריצה אותנו לתמצת את הספר ואת השקפותיו, כדי שקוראי שבועון זה יתמצאו בזרמים השונים הקיימים במחנה האוייב.

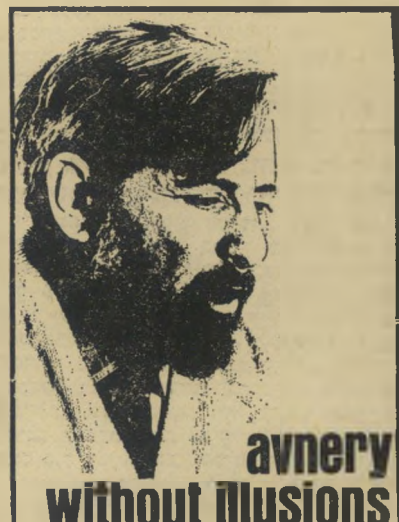
איננו מכחישים שאבנרי דוגל בהמשך קיומה של מדינת ישראל. אנחנו עצמנו הצבענו על כך, והבאנו לידעת קוראני את הצביון החדש שמציע אבנרי לתת למדינת ישראל.

„לדעתנו, חובתו של כל ערבי להכיר דעות אלה.“ ברור שמאחורי ויכוח זה מסתתר ויכוח הרבה יותר עמוק ובסיסי, ויכוח המכרסם בלב המחנה הפלסטיני עצמו.

הידברות עם פיראיון?

מה גורם לחיכוח זה? לאן הוא יוביל?

תנועת הפיראיון, והמחנה הפלסטיני כולו, עוברים עכשיו משבר קשה. אין זה רק

יורי אפירי !
احمد حسن مصطفى من بيروت بعث بالرسالة التالية الى الأستاذ نشأت التغلبي: احب ان الفت نظر الأستاذ نشأت التغلبي الذي عرض كتاب النائب الاسرائيلي يوري افيري « اسرائيل بدون صهيونية » ان في الاسواق منذ سنة أشهر كتاب أصدرته « فتح », يناقش كتاب افيري هذا ويرد على كل مزاعبه ويثبت انه الصيغة الجديدة للصهيونية كما تحدثت في نفس الموضوع ايضا المحلة التي يصدرها جان بول سارتر في فرنسا . فهل اطلمت قبل العرض على ما كتب في كل من الاثنتين ؟ اجاب الأستاذ نشأت على الرسالة بالرد التالي :
— ان اصدار « فتح » كتابا يناقش افكار « يوري افيري » دليل على انه في الكتاب

DOCUMENTS
EL FATH
LA RÉVOLUTION PALESTINIENNE ET LES JUIFS

הראיון ב„גיד-איסם“

מאגד „אל-חואדס“

„פלסטין החופשית“

הספר של כחח

במקום ליפול קורבן להידברות ישראלית-ירדנית? זהו הרקע לחיכוח הגדול בין הפיראיון, שרק חלק זעיר ממנו גלוי לעין. חלק זה מוכיח שמחמתיו קיים חלק הרבה יותר גדול — כמו קרחון שעיקרו חבוי מתחת למים, ורק חודו בולט מעליהם.

זוהי שעת-כיבוש פסיכולוגית, המאפשרת כמעט הראשונה הידברות של ממש — לא רק עם הפלסטינים בגדה, אלא באותה שעה — ואולי באמצעותם — גם עם חלק מהפיראיון.

משבר צבאי, בעיקבות המהלומות העזות שספגו הפיראיון מידי גדודיו של חוסיין. אחרי שלוש וחצי שנים של מאבק, מאז המלחמה, היתה לפלסטינים שזהות לחשוב על מצע הפיראיון. לא היה מנוס מן המסקנה כי מצע זה אינו מציאותי, ואינו ניתן להגשמה.

גם עיתון אחר המקורב לפיראיון, מיד-איסם („המירור התיכון“), המופיע בחושניגטון במהדרה מהודרת יותר, ראיין את אבנרי באותה עת, פירסם דיווח חוגן על הראיון, אז תוך גישה עויינת לרעיונותיו.